

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing outdoors. The woman is wearing a light pink strapless dress and a necklace, while the man is in a dark suit. They are standing in front of a lattice fence and green foliage.

Maisey Yatesová
Začalo
to pomstou

MAISEY YATESOVÁ

ZAČALO TO POMSTOU

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

ještě jsme si tady moc nepovídali o jedné sérii, jejíž už třetí díl si můžete tento měsíc přečíst. V originále se jmenuje „Těhotné princezny“, takže je vcelku jasné, co je její zamýšlenou spojovací linií. Ve skutečnosti jsou to ovšem princové z neexistujících království – Zeus, Jag, Vincenzo a Rafael –, které spojily společné studie v Oxfordu a závazek „nezamilovat se, neoženit se, nemít děti“ (asi tušíte, jak to musí dopadnout, že?).

Zajímavostí této série je to, že každý z jejích čtyř dílů napsala jiná autorka. Caitlin Crewsová (Princova ostudná aféra, příběh prince Zeuse¹ v březnu), Marcella Bellová (Poušť jeho srdce o princovi Jagovi v červenci), teď listopadu je to tedy Maisey Yatesová (Začalo to pomstou a princ Vincenzo). No a v prosinci to bude Jackie Ashendenová (Její jediná vzpoura s princem Rafaelem).

Bylo by určitě prima, kdyby bylo technicky možné, aby všechny čtyři příběhy překládal do češtiny jeden a týž člověk. Bohužel se to nepovedlo, takže máte možnost posoudit nejen práci čtyř autorek (Jak se domlouvaly? Mailovaly si, chatovaly, telefonovaly si? Nebo se snad někde sešly osobně?), ale i tří překladatelek.

Snad se Vám bude líbit...

*S láskou
Váš Harlequin*

1 Pravidla umožňují v případě, že nejde o antickou postavu, ale o moderní užití jména, používat „české“ skloňování „bez Zeuse“ místo „bez Dia“. Poznámka redaktora.

Maisey Yatesová

ZAČALO TO POMSTOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Crowned for His Christmas Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9438-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9439-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9440-9 (PDF)

PROLOG

Byla to ta nejzpuštější parta sukničkářů, jaká kdy počila svou přítomností posvátné auly Oxfordu. A vzhledem k velmi dlouhé a bohaté historii školy to bylo opravdu co říct.

Samozřejmě že by to princ Vincenzo Moretti, následník aristského trůnu, ani jeho přátelé, šejk Jahangir Hassan Umar Al Hayat, princ Zeus a Rafael Navarro, levoboček krále ze Santa Castelie, nikdy sami neřekli.

Nebylo potřeba.

Jejich pověst je předcházela. S velkou pompou.

Mluvili o nich jak muži, kteří jim záviděli a rádi by se chvíli hráli v teple jejich slávy, jako by jim mohla poskytnout alespoň kousíček pozornosti těch dívek, s nimiž si užívali, tak samozřejmě i ty dívky samotné.

Dívky, které prohlašovaly, že už se na nikoho jiného ani nepodívají, které vzdychaly nad rozkoší, již jim poskytly královské ruce, a tvrdily, že už nikdy nic krásnějšího nezažijí.

Žádný jiný smrtelník se prý nemohl rovnat dokonalosti těch bezcitných královských potomků.

A to byla pravda. Vincenzo rozhodně neměl žádný problém užívat si naplno výhod takové pověsti.

Jeho otec od něj samozřejmě očekával, že si před zraky světa nasadí masku důstojné skromnosti a odříkání, zatímco on sám celou dobu jen vyhledával

potěšení a mastil si kapsy, přestože jejich lid žil ve spartánských podmínkách.

Vincenzo s tím začal bojovat pomocí založení mnoha charitativních projektů. Vybudoval tajnou síť mimo svou zemi, aby do ní dostal peníze, kterých se jeho otec nemohl dotknout. Ty peníze se jevily jako pomoc ze zahraničí, od nichž držel ruce stranou ve jménu udržování dobrých vztahů s jinými národy.

Ale to nebyl Vincenzův jediný plán. Ne. Jeho hra byla běh na dlouhou trať. Zatím nemohl nic moc dělat. Zdraví jeho matky – fyzické i psychické – bylo příliš křehké. Zvláště po tom skandálu před třemi lety, který otrásl celou Aristou. Po...

Eloise.

Odmítal na ni myslet.

Zhroucení monarchie by znamenalo matčin konec, a to by nesnesl. Musí matku chránit, za každou cenu.

Jeho matka kdysi palác – a Aristu – milovala. A jediné, co jí k milování v životě zbylo, byla role královny. Nemohl dovolit, aby viděla, co on udělá s královskou rodinou. S linií královského rodu.

Protože on nebude mít potomky. Nikdy. Nic takového. Bude posledním svého rodu. A dovolí, aby vláda země přešla do rukou lidu. A ujistí se, že se to otec před svou smrtí dozví. To nástupnictví, dědictví... to bylo jediné, na čem králi záleželo.

A Vincenzo to zničí.

Ano, jeho pověst notorického, zvrhlého sukničkáře nutila i ty nejotrlejší cyniky mít se na pozoru. Kdyby ovšem věděli, co má za lubem... omdleli by hrůzou.

„Přípitek,“ zvolal a rozhlédl se po místnosti, jež jim sloužila jako klub, kde se scházeli – všichni si už vydělávali vlastní peníze a dobývali si vlastní místo na slunci, bez pomoci svých pochybných otců. „Na všechno neočekávané.“

„No,“ pousmál se Rafael, „ta tvoje rebelie je všechno jen ne neočekávaná.“

„Naši otcové ji nikdy očekávat nebudou. Ti jsou příliš pyšní, než aby si připustili, že je vůbec někdo může překvapit. Ale já si klidně počkám, trpělivý jsem dost.“

„To jistě,“ ozval se Zeus a zahleděl se do své sklenky skotské. „Ale myslím, příteli, že zjistíš, že já tedy trpělivý nejsem. Já mám radši rychlou hru. Tvrdou a brutální.“

„Proti brutalitě vůbec nic nemám. Ale myslím, že je mnohem efektivnější, když je spojená s trochou strategie.“

„Neřekl jsem, že nemám rád strategii,“ zakřenil se vesele Zeus. „Řekl jsem, že nejsem trpělivý.“ Pokrčil rameny. „Brutalita teď. Brutalita později. Celou dobu.“ Mávl rukou a ponořil se hlouběji do pohovky.

„Já tvůj přístup obdivuju,“ prohlásil Jag, jednu nohu nataženou před sebou a jednu ruku na opěradle pohovky. Pozdvihl netečnou přezíravost na umění.

„Co se mě týče, hodlám nechat otcovo království...“ Vincenzo zakroužil jantarovou tekutinou ve sklenici a chvíli to voňavé tornádo sledoval, než zvedl sklenici k ústům. „Nebudu mít děti. Žádní dědicové. Nikdy.“

„Jak milé, že ode mne nikdo nic takového nečeká,“ ozval se Rafael. „Jako levoboček mám na to svého mladšího legitimního bratra, aby zdědil řízení království a starost s udržení rodové linie. Já mám klid.“

„Mému otci tak moc záleží na pověsti naší země,“ řekl Jag, „že mým největším potěšením bude najít ženu, která mu bude připadat zoufale nevhodná.“

„Jen jednu?“ zeptal se Zeus. „Já si jich hodlám porídit celou stáj. Ale žádný dědic. To nikdy.“

„A na to si přijijeme,“ dodal Vincenzo. „Na nevhodné ženy, pomstu servírovanou pěkně za tepla i za studena a na to, že nikdy nebudeme dělat, co po nás chtějí.“

PRVNÍ KAPITOLA

Eloise St. Georgeová se necítila ani šťastná, ani veselá. Sníh, padající venku za oknem jí připadal jako útok na její osobu, stejně jako praskající oheň, nádherné zelené girlandy a veselé vánoční melodie. Přesto za to všechno byla zodpovědná právě ona – tedy kromě toho sněhu. Byla to rebelie proti té depresi, která hrozila, že ji celou spolkne.

Štědrý večer.

Vánoční stromeček neměla. Byl stále ještě v Aristě, s ním.

Pověsila girlandy, věnce a další znamení vánočního veselí. Upekla cukroví a ozdobila ho a připravila si skvělou večeři. Ale necítila... nic.

Celé ty roky si připravovala krásné Vánoce, navzdory tomu, jak ji vychovali. Vždycky je ráda slavila sama, ve svém starém kamenném domě ve Virginii, který nemohl být malebnější.

Ale letos se cítila opravdu hodně osamělá.

Venku bylo spousta sněhu a jí se nakonec podařilo dostat Myšku, svou kočku, kterou před časem našla, domů do tepla.

To malé šedé stvoření bylo teď schoulené do klubíčka na zemi u krbu z červených cihel a předlo.

Mělo by to být nádherné.

Nebylo.

Eloise si položila ruku na vzduté břicho.

Bylo by to krásné, kdyby nebylo Vincenza Morettiho. A kdyby nečekala potomka, jehož přísahal, že nikdy mít nebude.

O sedm měsíců dříve...

Tohle byla adresa, kterou dostal, ale princ Vincenzo Moretti si nějak nedokázal spojit to trochu zchátralé stavení před sebou s ženou, jíž Eloise St. Georgeová podle něj byla. Dobře si ji pamatoval.

Žila v paláci od svých šesti let a jemu připadala otravná. Byl o čtyři roky starší a už v těch deseti byl velmi vážný. Také měl podezření, že její přítomnost znamená, že je něco špatně. Měl pravdu.

Její matka totiž přišla do paláce jako milenka jeho otce. Ten to do světa pochopitelně nevytruboval. Ušlechtilý a vážený král Giovanni Moretti ne. Oficiálně ji tam zaměstnal, aby zakryl důvod, proč tam doopravdy je. Ale Vincenzo to věděl, i když mu bylo teprve deset.

A viděl, jak jeho zdraví jeho matky uvadá.

Napřed Eloise nelibě snášel, příliš mu připomínala otcovu zradu a hřích její matky.

Ale postupně se, tak trochu proti jeho vůli, během let stala jeho... kamarádkou.

Byl to pro arogantní princátka, které se nikdy s nikým nepřátelilo, docela šok.

Pak odjel studovat na univerzitu a potkal tam své nové urozené kumpány. A když se vrátil domů...

Z Eloise byla žena. A všechno se změnilo.

Připadala mu nádherná. Fascinující. Křehká a stále tak nevinná. Ale když... Když mu řekla, že ho chce, odstrčil ji, s ohledem na její mládí a nevinnost. Protože ona si život v paláci nevybrala, nemohla se sama rozhodnout, a on měl pocit, že by měla... jít a něco zažít, vybrat si muže podle své volby.

Jenže pak se ukázalo, co je zač. Není nevinná. A není jeho kamarádka.

Není...

Nezáleželo na tom, až na to, že pro něj teď může být užitečná. Může mu pomoci uskutečnit jeho plán.

Jeho otec měl oficiálně jen jeden jediný skandál.

Eloise.

Stala se symbolem pošetilosti starého muže. Muže, jenž nedokázal odolat svodům osmnáctileté krásy, odhodlané ho dostat.

Jediný veřejně známý hřích jeho otce.

Zatímco Vincenzo se těmi svými netajil. Před celým světem vypadal jako zklamání. Muž, který se namočil do všeho, co bylo jen možné, užíval si zcela veřejně totéž, co jeho otec skrýval.

Ale mimo oči veřejnosti to byl právě on, kdo zachraňoval Aristu, a nikdo se to nedozví, dokud jeho otec nebude ze hry.

Nezachrání ji ale tak, jak by si ten starý muž přál. Nebude mít dědice, nechá monarchii shořet na prach.

A ještě z toho bude mít radost.

Bylo načase strhnout otci masku. Odhalit jeho finanční machinace a hanebnost, s níž se choval ke své ženě, milované aristské královně.

Otec oznámil, že ji postihly deprese a slabost. Jeho chování s tím samozřejmě nemá co dělat. Zničil ji a Vincenzo teď za to zničí jeho.

A začne tady. I když pravda je, že neočekával kamenné stavení, porostlé břechanem ani vrzající kovovou bránu.

Předpokládal, že Eloise St. Georgeová bude bydlet někde v ultramoderním bytě, placeném jejím nejnovějším objevem. Někde poblíž klubů a nákupních galerií a dalších míst, která takové jako ona rády navštěvují. Ale ne tohle místo na konci světa. Už na mapě to vypadalo podezřele, ale čekal, že to bude něco velkolepějšího.

Nebo že možná nechala postavit vlastní čtvrť plnou obchodů, která ještě není zanesená v mapách.

Těžko si totiž dokázal představit tu dívku, kterou znal, jak se schovává někde na venkově. Navíc na místě, jako je tohle.

Opřel se do brány a za sebou ji zase přibouchl, ale nepodařilo se mu ji zavřít úplně. Vykročil na dlážděnou cestu k domu a dával pozor, aby na nerovném povrchu neklopýtl. Vypadalo to, že příroda si pomalu tohle místo bere zpět. Byly tu přerostlé živé ploty i vysoké stromy, porostlé popínavými rostlinami a zahrada tak byla z velké části ve stínu. Zlaté, květnové sluneční světlo sem pronikalo jen tehdy, když vítr pohnul listy stromů.

Bylo horko. Příliš horko na ten oblek na míru, který měl na sobě, ale neměl v povaze poddávat se živlům. Radši je přinutil, aby se přizpůsobily ony jemu.

Neměl ani tušení, proč si zvolila útěk právě sem, do venkovské části Spojených států. Nedávalo mu to smysl. A Eloise přitom měla být jednoduchá, její matka rozhodně byla. A on byl přesvědčený, že Eloise je stejná.

Její matka, chráněná titulem osobní asistentky nehorázně utrácela a k personálu se chovala velmi panovačně.

Kdysi si myslel, že je Eloise jiná, ale poučil se, že to tak není. Proto si byl tak jistý, že ji může využít pro své plány – ať už pomocí úplatku, nebo výhrůžky. Bylo mu jedno jak.

Zastavil se před modrými vchodovými dveřmi ozdobených hezkým věncem. Nedokázal si představit, jak ho tam Eloise sama věší, musí na to mít nějaký personál.

Možná to je ten kousek skládačky, který mu chybí. Možná ji tady ubytoval její ochránce. Dost blízko na to, aby mu mohla pravidelně poskytovat potěšení, ale dost daleko od jeho ženy a dětí.

Ano, Eloise byla přesně typ ženy, která bude milenkou bohatého, ženatého muže.

Zazvonil na zvonek, ale nic se nedělo. Možná je někde venku.

Vydal se po cestě kolem domu, jestli někde nezahlédne známky života.

Dům a jeho okolí nebyl nijak zabezpečený, tak o Eloise a její současnou situaci aspoň zjistí, co může.

Když dům obešel, uslyšel tichý hlas. Bylo to... broukání.

Dost falešné broukání.

Zastavil se a poslouchal. Nedokázal tu melodii rozeznat, ale očividně byla broukaná s radostí a byl to nečekaně příjemný zvuk. A to bylo opravdu divné, protože už si ani nevzpomínal, kdy ho něco doopravdy potěšilo.

Když obešel roh, šokovalo ho, co uviděl. Záda té nejsvůdnější postavy, jakou viděl za posledních... už si ani nevzpomínal, jak dlouho vlastně. Ta žena byla sehnutá a něco dělala na zahradě, a kalhoty, jež měla na sobě, jí krásně obepínaly zadek. Stál tam, pozoroval ty široké boky, útlý pas a moc chtěl vidět, jak vypadá zepředu.

Napadlo ho, že si musel splést dům. Eloise, kterou znal, vypadala stejně jako její matka – jako žena, která se víc stará o to, jak bude vypadat na fotkách než ve skutečnosti. Spíš tvrdé úhly než křivky.

Tohle musí být zahradnice, ale jestli tu má zahradnici, co proboha celou dobu dělá? Zahrada vypadala spíš jako kus divočiny, zatímco on dával přednost upraveným a opečovávaným místům. A tohle... no, to takové nebylo.

Broukání náhle utichlo. Žena sebou polekaně škubla, jako by vycítila jeho přítomnost, a otočila se. Modré oči se jí rozšířily údivem a květináč, který držela v ruce, jí vyklouzl a roztránil se na kamenech.

„Vincenzo.“

DRUHÁ KAPITOLA

Eloise nedokázala zabránit svému bláhovému srdci, aby se rozechvělo. Stejně jako se každý večer modlila, aby se jí v noci nezdál ten zahanbující sen, ale on vždycky přišel.

Protože na něj nikdy nezapomněla.

Na muže s temnými, podmanivými očima, jenž ji přiměl cítit věci, které s nikým jiným necítila. Na muže, jenž v ní vzbudil vášeň, když jí bylo pouhých patnáct, a od té doby její mysl neopustil. Přestože její pokus o svedení tehdy skončil jeho odmítnutím a ona teď, o tolik let později, chápala to, co tehdy jako osmnáctiletá pochopit nemohla, vzpomínka na tu jedinou chvíli, kdy byla dost blízko na to, aby se ho dotkla, stále doutnala v její hlavě a nutila ji chvěť se ve spánku.

Ale to nebyla ta nejhorší vzpomínka na Vincenza. Ta nejbolestnější. Ne. Nejhorší bylo, jak ji poslal pryč. To, že věřil... všemu.

Všemu kromě toho, co mu řekla ona.

Byla si tak jistá, že jsou kamarádi. Že mu na ní záleží.

Ale ten poslední okamžik mezi nimi... Dal jí jasně najevo, že mu na ní ve skutečnosti nikdy nezáleželo.

A přestalo kvůli tomu snad její tělo reagovat na ty představy, jež zaplavovaly její podvědomí uprostřed noci?

Nepřestalo. Ani náhodou.

Pořád se jí o něm zdálo. Pořád ho měla plnou hlavu.

A teď stojí v její zahradě.

„Eloise,“ pronesl tónem, z něhož pochopila, že ho překvapilo, že je to ona.

Na chvilku se za to zastyděla, ale dlouho to netrvalo. Už dávno přijala za své tvar, který na sebe její tělo vzalo od doby, kdy odešla z paláce. A ty změny se jí líbily. Konečně mohla řídit svůj vlastní život. Mohla se rozhodnout, čemu dá prioritu. Už nemusela žít ve stínu své matky a naplňovat její očekávání.

Přesto bylo trochu bolestivé si uvědomit, že se tak fyzicky změnila, že ji na první pohled nepoznal.

„Ano,“ pousmála se. „Jsem to já. Ale ty tu asi nejsi náhodou, že ne. Tahle cesta nikam jinam nevede, alespoň ne nikam, kam bys mohl chtít jet.“

„Náhoda to samozřejmě není,“ pronesl klidně Vincenzo, stáhl si sako z širokých ramen a přehodil ho přes opěradlo bílé židle, jež se pyšnila krásným kudrlinkovým kováním. Působilo to jako dokonalá metafora jeho přítomnosti tady – velmi mužský předmět, příkrývající něco jemně ženského.

Rozepnul si knoflíčky na manžetách, vyhrnul si rukávy a odhalil tak svalnatá předloktí. Eloise zamrkala a bez hnutí ho sledovala, se zájmem, který se snažila potlačit.

„Proč jsi tady?“

Jeho temné oči se setkaly s jejíma a jí se rozbušilo srdce. Pořád ještě byl ztělesněnou ukázkou mužské krásy. A bála se, že pro ni navždy bude. Opálená kůže na slunci téměř zářila a v tmavých očích tančily zrádné ohníčky. Ty jeho oči jí vždycky připadaly nebezpečné. Byly téměř černé a ona by se nejradši utopila v jejich hlubině.

Když byla v pubertě, hrozně se znemožnila tím, jak na něj pořád civěla, nebo tedy bývala by se

znemožnila, kdyby si jí býval vůbec všiml. Ale on se choval, jako by byla neviditelná. Byla za to vlastně vděčná, a kdyby bývala tak sama tak strašně nepřekročila hranice jejich vztahu, pravděpodobně by si jí nikdy nevšiml.

Ale ona to udělala.

Dokonce i po všech těch letech tu hanbu cítila. Styděla se, že si tehdy myslela, že ho miluje. Že věřila, že on miluje ji.

Ne. Odpusť si konečně. Odpusť té holce.

A ona se snažila.

Snažila se úplně změnit svůj život. Odbočit z cesty, kterou pro ni připravila její matka. Zjistit, kdo Eloise St. Georgeová ve skutečnosti je, když je sama sebou. Když není dívkou z paláce, žijící ve stínu matčiny úchvatné a strašné krásy, dívkou, kterou učili, že její jediná hodnota je v jejím vzhledu. Ve skutečnosti totiž bez ohledu na to všechno věřila, že opravdu může najít pohádku. Aristu opustila v hanbě. Všechny noviny na světě o ní tiskly jednu lež za druhou a braly je jako ověřenou pravdu.

Bolelo to, a ještě víc bolelo, že tomu věřil i Vincenzo. Ale když odešla, když si našla vlastní život daleko od paláce, od matky, krále i Vincenza...

Získala perspektivu. Uvědomila si, kolik věcí, které brala jako neměnné, prostě není skutečných. Ideály její matky tady venku, na slunci a mezi květinami, nic neznamenaly. Králův pohled ji nepronásledoval a média, ačkoli to nějakou dobu trvalo, než našla klid a příležitost pracovat, ji neovlivnila natolik, aby si nedokázala postupně vybudovat v branži dobré jméno. Nikdy neměla nouzi o práci.

Skutečnost byla bohatá a hluboká a příjemná, tady daleko od chladných kamenných zdí aristského paláce.

Teď se jí to všechno už zdálo jen jako vzdálená iluze.